

אמונת חיים

גליון תורני לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון שמז שנה ח'

ערב שב"ק יגש טבת תשפא

דברי אלוקים חיים
מרוך רבינו הגה"ק זיע"א

ויגש אליו יהודה וגו' (מ"ד י"ח)
דבר באוזני אדוני וגו'

והקשו המפרשים להבין מעשה יהודה, שמקודם אמר יהודה, מה נדבר ומה נצטדק האלוקים מצא עון עבדיך הננו עבדים לאדוני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו, והשיב לו יוסף חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם, ואיך תוך כדי דיבור ויגש אליו יהודה ודיבר דברים עתיקים ודיבר אליו קשות (רש"י) ומדבריו הקודמים שאמר מה נדבר וגו' נראה כי כלו לו ליהודה דברי הפיוס וקיבל המשפט של יוסף ואיך תוך כדי דיבור שינה את דעתו.

וכתב האוה"ח הק' כי מקודם חשב יהודה כי מה' יצא הדבר כי מצא האלוקים עוונם, ולכן השלים עם הגזירה, אבל כשראה יהודה שלא קיבל יוסף אלא את בנימין בלבד, אמר הרי זה לך לאות כי לא על עון נתפסו שהרי בנימין לא היה לו חלק בחטא של מכירת יוסף, ומעתה עמד הדבר לצד בחירת הבחירי שהוא יוסף, ולכן ניגש אליו יהודה, כי הבין כי הגזירה לא מאת ה' באה, וכיון שאין הענין בא אלא מיוסף, ואליו הם הדברים מסורים לאשר יחפוץ עשות ולכן ויגש אליו יהודה עכ"ל.

ובדרך אפשר יש לומר דהנה אמרו חז"ל הנפטר מחברו לא יאמר "לך בשלום" אלא יאמר "לך לשלום", ולכן מקודם שאמר יהודה מה נאמר וכו' וקיבל עליו המשפט שאמר הנני לעבדים, אבל מכיון ששמש שיוסף אמר ואתם עלו לשלום אל אביכם ולא אמר "בשלום", הבין יהודה שיש עוד תקוה לשנות את הגזירה ולכן ויגש אליו יהודה וגו' לבקש רחמים, ובאמת זה הועיל ליהודה.

ועוד אפשר לומר בדרך רמז, ומקודם נביא את דברי הרבינו בחיי מה שכתב בספרו בזה"ל: ועל דרך הקבלה מה שנחתמה פרשה זאת (מקץ) בפסוק "עלו לשלום אל אביכם" זה רמז לעשרה הרוגי מלכות אשר עלו לשלום אל אביהם שבשמים אחר שנתלבנו ונצרפו מחטאו של יוסף, וכבר ידעת כי כתונת הפסים היה תחילת הסיבות וראשית גלגול הדברים ונחשב להם לאכזריות גדול מה שטבלו הכתונת בדם השעיר ואומרו לאביהם זאת מצאנו. לפיכך היה העונש בהם בגופם שהתחיל השעבוד בהם אחרי מות יוסף מיד, ואחר זמן בהרוגי מלכות שנידונו בגופם, כי הגוף הוא כתונת לנפש, ועל כן תמצא בפרשה זו עשרה פעמים "האנשים" לרמז על עשרה

דברות קודש
מרוך רבינו עט"ר שליט"א

אין הגשה אלא לתפילה, ותפילתו של איש ישראל חייבת להיות לא על צערו, אלא בי אדני על צער השכינה.

כמו כן יהודה הוא אותיות ולשון של הודיה, שצריך להתפלל תמיד בהודיה ושבח על על כל החסד אשר עשה השם עימנו, בצירוף בקשה על העתיד.

וגם אשר לא נראה לנו בעינינו שהוא דבר טוב גם נודה, כי כל דבר שהשם עושה, הוא רוצה את טובתנו. וכידוע שישנם שני דרגות לאדם בדבר, האחד של כל מה דעביד רחמנא לטב עביד, שלמרות שהדבר נראה לנו שהוא לא טוב וצער בעבורינו, אבל יצא מזה דבר טוב, והדרגה גבוהה יותר של גם זו לטובה, שזה עצמו שנראה לנו כצער ועגמת נפש, הוא גם לטובה, שאם נזכה נכיר בכך במקדס או במאוחר.

כמו כן מדוע נקט בלשון ויגש אליו, היה לכתוב ויגש אל האדון וכו' ולא "אליו", וכן עצם זה שניגש והתקרב אליו, אינו כ"כ מדרכי כבוד ונימוס.

וכן מדבריו הקודמים של יהודה שאמר "מה נדבר", נראה כי כלו לו ליהודה דברי הפיוס, ומובא ברש"י שלאחר מכן החל לדבר אליו קשות.

אלא ניתן לומר בדרך אפשר, שבא ללמדנו שאדם יתפלל תחילה בדברי הודיה פיוס ותחנונים, כגון באמירת תהילים פרק שירה ובקשות וכו' אבל אם ח"ו רואה שהוא שוב ושוב לא נענה, יחל לדבר בבחי' ויגש אליו, ויאמר אשר על ליבו בצורה ישירה, ויתמצת את בקשתו במספר מילים בודדות, וישוב אליהן שוב ושוב בתפילת שמע קולינו.

וכבר ייעצנו זאת רבות, בפרט לבחורים מבוגרים, בנוסף לכך שצריכים "רצון" עז שהוא צינור להשפעות טובות וכן ברית כרותה לשפתיים להיזהר בדיבור, שלא ישתמע מזה שהם לא לחוצים ולא ממהרים וכו', וב"ה כל אלו שהלכו בדרך הזאת, זכו להתארכ שבועות מספר, לאחר שהחלו בזאת.

יהי רצון שכל עמך בית ישראל יזכו להשפעות טובות ובכל הישועות, ונזכה לביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

לזכר עולם יהיה צדיק

הדפסת והפצת הגליון

לעילוי נשמת עט"ר מאור עינינו גאון עוזינו
המנורה הטהורה עמוד ההוראה מופת הדור
רבינו הגה"ק יצחק צבי משה זצוק"ל
בן מורינו ורבינו הגה"צ אביגדור מוזס מקראלי ז"ע
עלה בסערה השמימה ד' טבת תשע"ט
זכותו יגן עלינו מכל צרה ומצוקה נגע ומחלה

הרוגי מלכות, כי היה לו לומר "אחי יוסף" או בני יעקב וכו' וסיים בסוף וכתב שכולם הוחלפו, וכשם שהוחלף יצחק באילו והוקבע לו שכר כאילו הוקרב וכאילו אפרו צבור על גבי המזבח, כן הוחלפו חכמי ישראל באחרים שנשרפו הם ולא חכמי ישראל דכיון שטעמו טעם מיתה במה שנתפסו ונגמר דינם לכך הם קיבלו ענשם והרי זה כאילו נהרגו עכ"ל.

והנה לא פירש הרבינו בחיי למה באמת הם הוחלפו באחרים והם ניצלו מעונש מכירת יוסף.

ולפי ענ"ד נראה לומר דבר חדש, דהנה כתוב: ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני וגו', וכתב באור החיים הק' שיהודה באומר "בי אדוני" נתכוין לומר שהוא גונבו ולא בנימין, ורק הנחתו באמתחת בנימין ומעתה שורת הדין תתן כי רק הוא ילכד כי בנימין מכחיש ויהודה מודה הוא יהיה עבד עכ"ל ולפי זה חשבתי לבאר ונקדים את פירוש הספרים הק' על תיבת הכתוב "אליו" שאמרו שזה רמז להקב"ה שאילו דיבר יהודה ורק שנדמה כאילו דיבר עם יוסף, ולכן אפשר לומר לפי דברי קודשו של הרבינו בחיי הנ"ל, שהפסוק שכתוב "ואתם עלו לשלום אל אביכם", מרמז על עשרה הרוגי מלכות, ולכן משמע זאת יהודה, עלה בדעתו להציל אותם ויאמר "בי אדוני" כלומר שאני חייב בכל זאת כי אני בלבד אמרתי למכרו כי כך כתוב בפסוק שאמר יהודה "לכו ונמכרנו לישמעאלים וגו' וישמעו אחיו, ופירש רש"י שאחיו קיבלו מניה, שהסכימו לדבריו, ולכן להלן כתוב "ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אחיו וגו' ופירש רש"י הק' "שהורידוהו אחיו מגדולתו כשראו בצרת אביהם, ואמרו לו אתה אמרת למכרו, ואילו אמרת להושיבו, היינו שומעים לך, ולכן טען יהודה "אליו" כלומר להקב"ה כביכול למה אתה רוצה להרוג מכל עשרת השבטים משום מכירת יוסף, הלוא בי "אדוני", כלומר אני החייב ולכן מספיק רק אחד שיהרג בעון הזה ולא מכל השבטים, שיהרג אחד המיוחד שבהם מחכמי ישראל, ולכן קיבל הקב"ה את דברי יהודה ונפטרו כולם, ונתחלפו באחרים ונדמה להגויים שהם שרפו את חכמי ישראל, ואפשר לומר ולהוסיף שגם משבט יהודה לא נשרף שום אחד, דמכיון שהשם יתברך ראה את מסירת נפש של יהודה שרוצה להציל את התשעה שמכל השבטים ולומר שרק הוא החייב דהיינו את מסירת נפשו של יהודה שרוצה להציל את התשעה שמכל השבטים ולומר שרק הוא החייב דהיינו רק משבטו שהוא שבט יהודה, חמל ה' גם עליו וכולם נפטרו ממיתה ורק שטעמו טעם מיתה במה שנתפסו ונגמר דינם ולכך הם קיבלו עונשם והרי זה כאילו נהרגו, (כמו שמביא הרבינו בחיי ראה לעיל לשונו).

והנה מפרש הרה"ק רבי צבי אלימלך מבלאזוב זי"ע (צבי לצדיק עה"ת) הפסוקים של ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני, על פי הידוע מדברי הבעש"ט הק' בפירוש הפסוק בתהילים ימלא ה' כל משאלותיך, שעיקר בקשת האדם בתפילתו צריך להיות על כבוד השכינה הק' והיינו מה שכתוב ימלא ה' פירוש שיתמלא שמו יתברך במילואיו ואח"כ כל משאלותיך שבמילא יהיה לך גם בקשתך וזה הכוונה ויגש הגשה לתפילה שבשעה שאדם מישראל עומד להתפלל קודם כל צריך להיות הכוונה אליו במה שנוגע לכבודו יתברך, יהודה הוא אותיות הויה דהיינו

שיתמלא ה' במילואיו ואח"כ יאמר בי אדוני, אפשר לבקש צרכיו, ואז בוודאי יהיה נהנה מתפילתו.

וכעין זה פירש מו"ר כ"ק אדמו"ר (ב' חוקי חיים) זי"ע הכ"מ על הפסוק ויגש אליו יהודה במדרש איתא אין הגשה אלא לתפילה ולפיוס, פירוש שצריך לעשות הגשה לתפילה, שיבוא בהכנה ובהתבוננות מי אנכי ולפני מה אני עומד להתפלל, ויאמר בי כל מה שאני מדבר בדברי התפילה לפניך, הכל הוא מאדוני, רק מכוח שנתת לי, ומכל חפצי עוה"ז אין לי שום חפץ וענין רק בך, כמו שאמר דוד המלך ע"ה מי לי בשמים ועמך – כשאני עימך – לא חפצתי כלום בארץ, ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני, שלא אפנה במחשבתי אל שום בריה, כמו שאחז"ל אליו ולא למדותיו, ואף לא אכוין דעתי אל כל העולמות העליונים כי אם אל הקב"ה בלבדו עכ"ל.

והנה בדרך מוסר אפשר לומר על הפסוק ויגש אליו יהודה וכו', "שאליו" זה רמז להקב"ה ויהודה מרמז על איש יהודי דהיינו ענין של תפילה, שחז"ל דרשו אין הגשה אלא תפילה, שיהודה ראה שכלו כל הקיצין ואין לו שום דבר שיוכל לטעון ליוסף מכיון שנמצא הגביע באמתחת בנימין זה מראה שהוא גונבו ודינו להיות עבד, ולכן יהודה לא התייאש והתחיל בתפילה לה' יתברך, ואמר בי אדוני כלומר שיש בי ניצוץ הק' שיש בכל יהודי נשמה קדושה ובפרט בשבטי י-ה שהם עדות לישראל, וגם בשמו יהוד"ה יש שם הק' של הויה"ה ב"ה, ולכן התחיל יהודה בתפילה ואמר, "דבר נא עבדך דבר באזני אדוני" דהיינו להקב"ה שהוא אדוני ואדון כל הארץ, ואל יחר אפך בעבדך וגו', וזה מלמדת אותנו התורה הק' ללמוד את עם יהודה "קשת" שהוא תפילה בעל עת ועונה, ואין תפילה שלא נשמעת וכמו שאנו אומרים בתפילה, "שומע תפילת כל פה" ולכן אסור לו לאיש הישראלי לבוא לידי יאוש ח"ו אלא יתחזק את עצמו ביטחון ואמונה בה' בעת צרה.

וגם כתוב בשם הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זי"ע שיש זמן שלא צריך אלא ביטחון אף בלא תפילה והוא בעת שיש ח"ו קטרוג גדול על האדם, וגם כתוב בשם הבעש"ט הק' שלפעמים צריכין ישראל להתפלל במחשבה בלבד שעל זה אין קטרוג, וזה הוא דרך כל הצדיקים ובפרט דרך הבעש"ט הק' ותלמידיו שעיקר עבודתם היה בתפילה (ומובן שזה יחד עם לימוד התורה) וכפי שכל המאור ושמש. וכפי שזכינו בדורינו לראות ולהסתופף במחיצת רבותינו הק' זי"ע שהיה עיקר עבודתם בעבודת ה' ע"י התפילה בבחינת וכל עצמותי תאמרנה, ולכן נתחזק כולנו לילך בעקבותיהם להתחזק בתפילה ובלמוד התורה הק' בהתלהבות של קדושה ובפרט שאנו בזמן של עקבתא דמשיחא וכבר כתב הרה"ק ר' חיים ויטאל זי"ע תלמידו של האר"י ז"ל שעיקר עבודת ה' בעת הזה הוא עבודת התפילה בכוונה, ולכל הפחות להבין פירוש המילות ובזכות זה נזכה להגאל בגאולה השלימה בקרבנו ונזכה לבנין בית המקדש, ושם נעבוד את ה' ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות ועורבה להשם מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות, מתוך רחמים וחסדים מגולים במהרה בימינו.

קול קראלי – 074-7962278

דבר בעתו

חודש טבת – הנה הזה מזלו גדי וטבעו הקפיצה, וכמו ששינוי (בב"ק כא,ב) הכלב והגדי קפצו מראש הגג, וכן היתה מלחמת החשמונאים עם היוונים ענין קפיצה למעלה מהטבע וממדריגתם, קומץ אנשים נגד עם רב כחול אשר על שפת הים מזוינים בכל תכסיסי מלחמה, כי זה הזמן מסוגל במעלות רמות ונשגבות אף שנפלו ממנו ומסוגל לקפיצה כזו, וע"כ בימי היוונים הצליחו החשמונאים בקפיצה זו וזכו לניסים ממעלה מעלה, וכן נשאר לדורות שמי שיקבל עליו עבודת ה' בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאוד אף שהוא אינו ראוי לכך ועדיין לא הגיע למידה זו יצליח קפיצתו זו.

(שם משמואל)

על כך אמרו בזהר (זה"ג רע"מ רנח ב) על הפסוק "והמים היו הלך וחסור עד החודש העשירי, דא טבת, שהוא סוד ניסוך המים בחודש תשרי, ששבעים הקרבנות שכנגד שבעים אומות הולכים ומתמעטים, והשפעת האומות הולכת ומתמעטת עד חודש טבת, שאז מתעורר השי"ת לנצח את האומות העולם מצד מעשיהם הטובים של ישראל, ואז יהפך צום העשירי לששון ולשמחה.

(מאיר עיני חכמים)

עשרה בטבת – ועוד טובה גדולה עשה הקב"ה עם ישראל, כיצד שבעשרה בטבת היו ישראל ראויין לגלות מירושלים, שכן הוא אומר (יחזקאל כד, ב) "בן אדם כתב לך את שם היום את עצם היום הזה" וגו', מה עשה הקב"ה, אמר, אם יוצאין עכשיו בצינה הם מתים, מה עשה, המתין להם והגלה אותם בקיץ וכו' וזהו שנאמר (דניאל ט, יד) וישקוד על הרעה היו אומר אף זה טובה

(מדרש תנחומא תזריע ט)

מוסדות קראלי בארה"ק

מזלא טבא וגדיא יאה

לאנשי שלומינו אשר השמחה במעונם

הר"ר **צבי לוסטיג** הי"ו

לנישואי הבן ה"ה קלמן לייב הי"ו בשעטומ"צ

הר"ר **חיים ווייס** הי"ו

לנישואי הבן ה"ה משה יוסף הי"ו בשעטומ"צ

יה"ר שירווי רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח

רבנן ותלמידהון מערכת "אמונת חיים"

מוסדות קראלי בארה"ק

ברכת מזל טוב

לידידינו העסקן הנודע השו"ת העומד בפרץ וגודר גדרי הכשרות והיהדות באשדוד ואיהו גופא צורבא מדרבנן

הרב **יצחק מאיר קנופניצקי שליט"א**

לנישואי הבן בשעטומ"צ

יה"ר שירווי רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח

רבנן ותלמידהון מערכת "אמונת חיים"

כניני חיים

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני פי' איש יהודה כשבא לגשת אל הקודש פנימה צריך להיות יראה ובושה, וזהו ב"י אדוני, ר"ת ב"י בושה יראה בזאת יבוא אל הקודש, וזהו הכוונה גם כן ואת יהודה שלח להורות לפניו גשונה, היינו הגשה.

(אהבת שלום)

כי איך אעלה אל אבי והנער איננו אתי זה חייב כל יהודי לומר לעצמו, איך אעלה אח"כ אל אבי שבשמים, "והנער איננו אתי" שימי הנעורים איננו אתי, ויחשוב כל שלא יאבד ימי נעוריו, כי ימים חשובים הם ביותר

(אמרי קודש)

ועינכם אל תחוס על כליכם הרוצה ליכנס בעבודת השי"ת צריך לפרש עצמו מעניני עולם הזה ומתאות גשמיות, וז"פ עיניכם אל תחוס על כליכם, שאל תחוסו על הגוף במה שמהצורך לשבור תאוות הגשמיות, כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא, כי כאשר תזכו להעבודות תזכו ג"כ לזה התענוג הגשמי בהקדושה

(אור לשמים)

ועתה אל תעצבו ועתה הוא לשון תשובה, לכן אמר אע"פ שאתם צריכים לשוב בתשובה על המעשה הזה אשר עשיתם, אך אל תעצבו, לא בעצבות הוא דרכי התשובה, כי התשובה הוא מן התורה שצריך לעשותה בשמחה, לכן ועתה הוא לשון תשובה, כי הבעל תשובה צריך לומר מעתה הנני שב, ולא אשוב לכסלה עוד רק עתה אהיה ברוך ה' מהיום והלאה.

(תפארת שלמה)

ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם עצבות היא גורמת לכעס, ולכן אל לו לאדם לבוא לידי עצבות, כי עי"ז יוכל ח"ו לבוא לידי כעס, שהיא מידה רעה להחטיא בני אדם, ואם "אל תעצבו" דלא תהיו בעצבות כלל, אלא אדרבה לעבוד את ה' בשמחה, אז "ואל יחר בעיניכם" לא תבואו לידי כעס

(קו ונקי)

ותהי רוח יעקב אביהם וגודל גרם והפסד של עצב ח"ו נלמוד מאבינו יעקב בחיר האבות, שזכה למדריגות ודביקות לה' יותר מכל האבות ומכל הברואים, חוץ ממשו רבינו עליו השלום, עם כל זה (אבות דרבי נתן פרק ל"ז) כל שעה שפירש יוסף הצדיק לא שרתה עליו השכינה, וכשנתבשר בבשורת יוסף תיכף ומיד כתיב (בראשית מה כז) ותהי רוח יעקב אביהם, שהוא הופעת והשראת השכינה, (זח"א קצז סוע"א) על אחת כמה וכמה כל שכן וכל שכן בהבדלה בלי שיעור גבי איש פשוט מישראל כשהוא בעצבות, הוא בזוי ומבוזה ואין שום קדושה בעולם יכול לשרות עליו כלל.

(שומר אמונים מאמר צהלי ורוני פ"ח)

קדושת השבת

ויגש אליו יהודה וכו', כי שבת היא בחינת ארץ ישראל, והנה אמרו ז"ל בש"ס כי בא"י אין הכעס שורה, ע"כ גם שב"ק שהיא בחינת א"י סגולה להשקיט הכעס, ונדע מדברי התיקונים אשר בש"ק הולכים התפלות מהצדיק להקב"ה כביכול בלי ממוצא משא"כ בשאר ימות החול שהולכים ע"י מלאך מט"ט, וע"כ יהודה שבא אל יוסף להשקיט כעסו אמר בי אדוני, כי שבת היא בבחינת מלכות נגד ספירה שביעית שהוא יום ז' בשבוע, ע"כ יהודה שהוא בחינת מלכות רומז על ש"ק, ואמר בי אדני שיש בי כח שבת, אשר אז ידבר נא עבדך דבר באזני אדני כי בש"ק מדברין כל הדיבורים באזני אדני" והולכים להשי"ת כביכול בלי ממוצע, ולזאת אל יחר אפך, כי ש"ק הוא תיקון להשקיט הכעס.

(עטרת ישועה - דזיקוב)

עבודת חיים

והיה כראותו כי אין הנער ומת

חסיד ישיש התאונן לפני הרה"ק מקאצק על מצוקתו וחולשתו ועל בניו, שאף שיגע למענם כל ימי חייו, לא משיבים לו את גמולם, ומתעלמים ממצבו ולא באים לעזרו לעת כזאת, השיבו הרבי, מה הפלא הא בתורה מצינו כן כאשר ביקש יהודה לעורר רחמים אצל יוסף שלא יעכב את בנימין, הזכיר את צער אביו יעקב "והיה כראותו כי אין הנער ומת" ומדוע לא הזכיר את צערם של עשרת בניו של בנימין שנשארו בבית, מכאן שגדולה המסירות של האב לבן, מהבן להאב

ועתה אל תעצבו ואל יחד בעניכם

סיפר הרה"ק ברוך מרדכי מקוידנוב ז"ע, אבי הרה"ק ר' שלמה חיים הוכיחנו קשות על העצבות שלי, ושאלתיו הרי אני לקוי עוד בשאר מידות גרועות, וענה לי על דברים אחרים בטח שתחזור בתשובה, ולא כן על העצבות וכן מצינו ביוסף "ועתה" ואין ועתה אלא לשון תשובה "אל תעצבו" מתחלה על העצבות...

והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים

הרה"ק משה צבי מסווארן ז"ע נסע פעם במרכבתו מוקף המונים אלפי אנשים נתאספו בצדי הדרך וחלקו לו כבוד מלכים, אחריו נסע הרה"ק ר' משה מקאברין ז"ע והוא מסווה את פניו כאיש פשוט, ואמר לנפשו: אלך ואראה את "החתן" בכבודו ובעצמו, איך הוא מגיב על כל התכונה הגדולה הזאת, ירד מעגלתו והציץ עליו מן החרכים, ראה והבחין כי על פניו נסוך חיוורון כפני בר מינן, וכי דומה עליו כמי שמלווין אותו לבית עולמו, לפתע הבחין בו הרה"ק מסווארן קרא אליו ואמר לו: אכן יש את נפשכם לראות אם אני יודע איך לקבל כבוד, יודע אני גם יודע, והלא יוסף כבר שלח להודיע לאביו את כל כבודו במצרים, כמי שאומר: אל תדאג אבא, אני יודע איך לקבל כבוד שלא יזיק לי.

שבת חיים

שעל ידי שמחה נדחין כל המונעין בעבודת ה' והבן הדברים כי דע כשאדם רוצה ומקבל על עצמו עול עבודת ה', אז יש כח ביד היצר לנסותו ולהזמין לו כל מיני מניעות מבית ומבחוץ, והמניעות רודפין זה אחר זה, ומכלל המניעות המה המחשבות הרודפים אחר האדם בעת עסקו בדבר מצוה ולימוד התורה וביותר בעת התפלה מכניס בליבו מחשבות רבות כמו הטורף בלב ימים וכל המניעות המה עצם עונותיו שנבראו מהם כל מיני מניעות כדכתיב (ירמיה ב יט) תיסרך רעתך.

ואין עצה לזה ללחום עם כל המונעים רק ע"י שמחה של קדושה, כי טבען של המניעות כשאדם הוא בעצב ובצער ובקטנות יש בכחן יותר ויותר לרדוף אחר האדם, אבל אם האדם מחזק לבו בשמחה ששרשו נמשך ממידת ביטחון כמו שכתוב וישמחו כל חוסי בך, שהוא אמונת ה', שמאמין שכל אלו המניעות טמון בו גלוי אלוקותו יתברך, רק שהוא עתה טמון ומכוסה ממנו, ואם מאמין זאת באמונה שלימה שהשם ברוך הוא הוא כאן ומסתתר בכל אלו המניעות והנסיגות והמחשבות, אז במילא יתפרדו כל פועלי און.

(שומר אמונים מאמר צהלי ורוני פ"ח)

והנה זה היה עבודת הבעש"ט הקדוש זיע"א שגילה בעולם דרך קצרה וארוכה שהוא עבודה של שמחה (צוואת הרבי"ש אות מד) כי כשאדם רוצה לשמוח בעבודת ה', תיכף רוצה הבעל דבר לעשותו לבעל תשובה, ומכניס בליבו עצבון עבירות, ונראה ונדמה בעיניו כאילו השמחה היא עבירה גדולה, לכן גילה הבעש"ט הק' אזני תלמידיו והנמשכים אחריו שהשמחה אינו עבירה ח"ו רק ע"י שמחה נעשה בעל תשובה ממש, ונתהפך לבבו מבחינת לב אבן לבחינת לב בשר כידוע לדורשי ה'

(שם, פ"ט)

הליכות חיים

ובלכתך בדרך

ללמוד ולהתעסק בשום הלכה, אלא ביקשם שלא יתעסקו בהלכות עגלה ערופה שמסר להם לסימן לאביו שפירש ממנו בהלכה זו. וטעמו היה: כיון שכשהוא עצמו התעסק בהלכה זו עם אביו, נכשל אחר כך בדרכו בדבר לא טוב, וכידוע: "סימנא מילתא היא", לכן לא כדאי להתעסק בהלכה זו בדרכים.

והנה לפני כמה שנים זכיתי לשמוע תירוץ זה מכ"ק האדמו"ר משומרי אמונים, בעל "חוקי חיים", זיע"א, שזכה לחדש תירוץ זה בעצמו, ואף הוסיף רמז נאה, שהנה "אל תעסקו בדבר הלכה", בגימטריא "בהלכות עגלה ערופה", (עם התיבות). עכ"ל. ונפלא. [וכשהראתי לו דברי החתם סופר זיע"א, שמח מאד שזכה לכוון לדבריו הקדושים].

(ד) לענ"ד י"ל בס"ד שיתכן שדוקא כשתלמידי חכמים הולכים בדרך רשות, אם אין הם עוסקים בדברי תורה, ראויים הם להישרף. אבל בדרך מצוה - אין לעסוק בדברי תורה, כיון שזה מעכב את הדרך, ומתעכבים מעשיית המצוה. ולכך אח"י יוסף, שהיו בשליחות מצוה לבשר לאביהם שעוד יוסף חי ולשמחו בזה, אמר להם יוסף שלא יתעכבו על ידי התעסקות בהלכה, "ושלוחי מצוה אינם ניזוקים".

מאת הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א מ"צ בבית הוראה דקהילתנו הק'

הדפסת והפצת גליון "אמונת חיים" בירושלים

לזכות מרן משולם דוד בן אלטע הענדיל לרפו"ש בתושח"י

בפרשתנו כתוב, **וישלח את אחיו וילכו ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך.** (בראשית מ"ה, כ"ד)

פירש רש"י: "אל תרגזו בדרך - אל תתעסקו בדבר הלכה". והנה הגמרא במסכת תענית (דף י' ע"ב): הקשתה, והרי שנינו "שני תלמידי חכמים שהולכים בדרך ואין ביניהם דברי תורה - ראויים להישרף", ?

(א) ומתרצת הגמרא (שם) שיש חילוק בין מיגרס לעיוני. וכוונתה שההלכה של "ובלכתך בדרך" ששני תלמידי חכמים שהולכים בדרך חייבים לעסוק בדברי תורה, היא לחזור על דברים ברורים ומסוכמים. אך אין ללמוד בעיון בדרך, שמתוך העיון יכולים לבוא לריתחא דאוריתא, ולטעות בדרך. וזה מה שיוסף ביקש מאחיו: לא ללמוד הלכה בעיון בדרך.

(ב) בעלי התוספות ב"דעת זקנים" בפרשתנו, מתרצים, שהוראתו של יוסף לא היתה על לימוד התורה וההלכה. אלא ציוה אותם שלא יחמירו בדבר הלכה בדרך, בעיני המאכל שלא לאכול דמאי - וכוונתו היתה שלא יחמירו על עצמם, שמא ירגז עליהם אושפיזין הדרך. וזאת על פי ההלכה שבמשנה (דמאי פרק ג' משנה א'): "מאכילין את העניים דמאי, ואת האכסנאי דמאי", ואין להקפיד על הלכות דמאי בדרכים.

(ג) ה"חת"ם סופר" בפרשתנו, מפרש, שאכן יוסף ביקש מאחיו שלא להתעסק בדבר הלכה, אך לא היתה כוונתו שלא